

دوره‌می های سرشار از شادی در ایران

۶ بهمن ۱۳۹۹ ساعت ۱۵:۱۲

دوره‌می نشینی و یا مجالس صمیمانه یکی از آداب خاص بسیاری از ایرانیان بود که در دوره قاجار نیز با رسوم خاص خود برگزار می‌شد.

دوره‌می نشینی و یا مجالس صمیمانه یکی از آداب خاص بسیاری از ایرانیان بود که در دوره قاجار نیز با رسوم خاص خود برگزار می‌شد. یکی از ویژگی‌های زیبای این مجالس جریان داشتن بسیاری از وجوه فرهنگی ایرانی اعم از فرش ایرانی تا خواندن حکایات شیرین و جالب ایرانی در آن است:

«در خانه ایرانی اصیل، میز و صندلی یافت نمی‌شود و میزبان و میهمانان همگی روی فرشهایی که بر زمین انداخته‌اند، دو زانو می‌نشینند. هنگام صحبت و گفت و گو که میزان صمیمیتش به روابط میزبان و میهمان بستگی دارد، معمولاً جو شادمانه‌ای حاکم می‌شود، چه غالب ایرانیان افراد شوخ طبع و بذله گویی هستند و از شوخی و خنده خوششان می‌آید. آنان با بیان حکایت‌های شیرین و مطالب سرگرم کننده، مجلس را گرم می‌کنند و همواره برای نشان دادن ذوق و معلومات خود ابیاتی نیز از شعرای مشهور و غیر مشهور، چاشنی سخنانشان می‌کنند. اما در مجامعی که ناچارند با اروپاییان مراوده داشته باشند، ترجیح می‌دهند، به شیوه اروپاییان سخن بگویند و برای اینکه در خفا مورد تمسخر قرار نگیرند و افراد بی‌سوادی محسوب نشوند از استعمال پاره‌ای از اصطلاحات زبان فارسی اجتناب می‌ورزند و می‌کوشند خود را با اوضاع اروپا و همینطور با شخصیت‌های تاریخی این قاره، آشنا نشان دهند.

ایرانی ذاتاً به شادی و شادمانی گرایش دارد و با وجودی که خیلی زود در اثر حرفی ناخوشایند یا واقعه‌ای غم‌انگیز دلسرد و غمگین می‌شود، معه‌ذا این حالت زیاد به دراز نمی‌کند و به زودی در اثر تمایل فطری به خوشی و شادمانی، محفل گرم می‌شود و گفتگوی دوستانه دوباره از سر گرفته می‌شود.»

منبع: هینریش بروگش، در سرزمین آفتاب: دومین سفرنامه هینریش بروگش، ترجمه مجید جلیلودن، تهران، نشر مرکز، ۱۳۷۴، ص

